

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Pratchett Terry\Pratchett Terry - Gramofony noci.PDB

PDB Name: Pratchett-Gramofony_noci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.10.2003
Modification Date: 1.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Terry Pratchett

Gramofony noci

Heleďte, strážníku, jedna věc mi není tak docela jasná, co myslíte, nemohl bejt tak trochu na blues? Protože tak by se dal popsat celej Waynův život. Bluesovej singl. Teda, kdyby byli lidi muzika. Kdyby byli lidi muzika, byl by Wayne jako jedna z těch poškrábaných starých nahrávek, víte, co myslím. Lidi je přehrávaj pořád dokola z originálních fonografických válečků, co jsou na nich zachycený hlasy těch různých starých chlápků se jménem jako Hlučej Pomeranč Robinson, který stojí po kolena v Mississippi a lkaj nosem.

Jeden by myslel, že pude spíš po heavy metalu, Meatloafu nebo něčem takovým. Jenže já mám dojem, že se dostane ke každému z nich. Dřív nebo pozdějc.

Cože? Jo. To je moje dodávka, ta s tím nápisem Hellfire Disco. Wayne nemá řidičák, chápete? Takový věci ho prostě nezajímaj. Dobře si pamatuju, když jsem dostal svý první auto a my vyrazili na prázdniny. Já řídil a dělal drobný opravy a Wayne se staral o rádio a snažil se, abysme tam měli pořád naladěnou některou z těch pirátských stanic. Bylo mu jedno, kam jedem, dokud jsme byli dost vysoko a on mohl chytit Carolinu nebo Londýn, nebo co já vím co. A mě zas bylo jedno, kam jedem, dokud jsme jeli.

Já byl vždycky spíš na auta než na muziku. Teda až dotedka, řekl bych. Myslím, že už vůbec nestojím o to řídit. Pořád bych musel myslet na to, kdo se mi najednou objeví na vedlejším sedadle...

Omlouvám se. Jo. Tak ta dýza. No, bylo to dohodnutý tak, že já do toho vložím dodávku, o výdaje se podělíme a Wayne dodá nahrávky. Byl to vlastně můj nápad. Rozumějte, připadalo mi to jako sázka najisto. Wayne bydlí se svou máti v takovém malým domku, ale už žijou jen ve dvou pokojích, kvůli Waynejím nahrávkám.

Nahrávky sbírá hodně lidí, ale já mám prostě dojem, že Wayne chce mít - chtěl mít - všechny, co kdy byly vydaný. Jeho představa, jak si pořádně užít, spočívala v tom, že si vyrazí do bazaru nebo vetešnictví v nějakým starým malým městečku, pořádně se tam pohrabe v regálech a vyleze s nahrávkou někoho, kdo se jmenuje třeba Sid Sputnik a jeho Vesmírní hoši. Jenže háček byl v tom, teda ta legrační věc byla v tom, že když jsme se pak vrátili k němu, odsunul nějaký nahrávky stranou a tam čekala připravená ta čistá hnědá obálka s nadepsaným jménem a datem a já nevím čím.

Nebo mě přinutil odvézt ho až do Prestonu nebo kam, abysme našli jednoho chlápka. Ten dneska pracuje jako soukromej instalatér, ale někdy kolem roku 1961 si říkal Ronnie Sequin a v žebříčcích úspěšnejch hudebníků to dotáhl na číslo 152. Jeli jsme za ním jenom proto, aby Wayne zjistil, jestli náhodou nemá jednu kopii svý vlastní nahrávky, která byla tak vzácná, že ji nebylo možný sehnat ani ve specializovanejch obchodech.

Wayne byl ten druh sběratele, kterej nesnesl, když měl ve sbírce nevyplněný místo. Bylo to u něj fakticky skoro jako víra. Znal toho víc než John Peel, ale nejvíc věděl o nahrávkách, který mu chyběly. Byl ochotnej čekat celý roky, aby dostal pracovní nahrávku nějaký punkový skupiny, která už pravděpodobně vymřela na tetanus, když se její členové popíchali stejnou sichrhajkou, ale v době, kdy tu nahrávku dostal do ruky, už o ní věděl všechno, dokázal vám říct i jméno uklízečky, která pak zametala studio. Jak říkám, prostě sběratel.

Tak jsem si řekl, co víc by člověk ještě potřeboval, když chce provozovat dýzu?

No, prakticky všechno to, co Wayne neměl - vzhled, oblečení, zdravý rozum, alespoň základní představu o drátech a elektřině a schopnost žvanit a sypat to ze sebe jako panimanda. Jenže v tý době jsme si to tak nebrali, takže jsem střílil

svý capri a koupil dodávku a dal ji u profesionála přestříkat. Slova "Střední elektrárenská" na ní zahlídnete, akorát když přesně víte, kde hledat. Chtěl jsem, aby auták vypadal jako ten, co v něm jezdil A-tým, akorát že zatímco ta jejich kára přeskočila tři autáky a hasila si to po silnici dál, ta moje měla potíže, i když vjela na mříž od kanálu.

Jasně, mluvil jsem s tím druhým policajtem o pokutě a pojistce a dopravním inspektorátě. Promiňte, pane kapitáne. Nelamte si s tím hlavu, já už v životě za volant nesednu. Nikdy.

Koupili jsme si pár zesilovačů a nějaký další věci od Iana Curtise z Wyrecliffu, protože se měl ženit a Tracy ho chtěla mít po večerech doma, dali vývěsky do výloh několika trafik a čekali.

No je jasný, že se lidi neprali o to, kdo nám dřív nabídne kšefty, protože tak nějak nedokázali přijít na chuť Waynovu stylu. Na diskžokeje nemusíte být žádný génus, lidi od vás stejně čekají jenom nějaký to "Jedem!" a "Páni!" nebo "Tak na parket a stříhněte si to boogie!" a tak podobně. V praxi vůbec nezáleží na tom, jestli máte hlas jako nakrápěj hrnec a mluvíte jako trouba, naopak, to si potom myslíte, že má navrch. Vůbec ale nestojí o to, aby se před ně, když se už většina z nich připadá na nějaký tý svatbě nebo tak, postavil chlápek, kterému svítějí oči jako reflektory a kterej vykládá věci jako třeba: "K týhle nahrávce se váže jedna velice zajímavá historka..."

Je srandovní, že zakrátko jsme začali být populární, takovým zvláštním způsobem. Řekl bych, že to všechno začalo na výročí svatby mé sestry Beryl. Je o něco starší než já, to jen tak pro informaci. Jak se ukázalo, přivezl s sebou Wayne skoro všechny desky, co vyšly za celý rok předtím, než se ségra vdala. Ne jenom ty z Top ten a Top twenty. Hosti byli všichni zhruba stejně staří a netrvalo dlouho a místnost byla tak plná nostalgie, že se tam člověk pomalu nemohl pohnout. Wayne prostě pořádně nažhavlil jejich zapalování a pak s nima vyrazil na sentimentální vyjížďku po Dálnici paměti.

Pak nás začali zvat lidi, o kterých by se dalo říct, že je to taková ta skoro střední generace, víte, co myslím, už ne děti, ale ještě z nich nezačaly opadávat kousky. Byli jsme tak trochu něco jako specializovaný disko. O přestávkách za ním lidi chodili a vzpomínali na ten či onen starý trháč, kterej se jim vybavil, a pravidelně se ukázalo, že ho má Wayne v dodávce. Je pravděpodobné, že by ho měl, i kdyby o ní nikdy neslyšeli. Tuhle věc bylo třeba Wynovi přiznat - byl to skutečně sběratel - nestaral se, jestli je ta muzika dobrá nebo špatná. Pro něj prostě musela jenom existovat.

On to takhle samozřejmě nebral. On by spíš řekl, že na každý nahrávce je něco unikátního. Mohli byste si myslet, že jsou to jen takový kecy, ale tady před váma stál člověk, kterej měl skoro všechny nahrávky za posledních čtyřicet let, a ten skutečně věřil, že na každý z nich je něco unikátního. Miloval je. Sedával často celou noc ve svém pokoji, obloženým těma hnědejma přebalama, a přehrával si jednu desku za druhou. Nahrávky zapomenutý dokonce i těma, kdo je kdysi nahráli. Přisahám, že je všechny opravdu miloval. Jo, tak nějak. Tohle všechno jsem vám musel říct, abyste rozuměl tomu, co se stalo potom.

Pozvali si nás na halloweenovou merendu. Že je Halloween, to se poznalo snadno, protože všude po ulicích pobíhali ti malí frackové, pokřikovali "koledu, nebo něco vyvedu!" a hrozili vám lahveň od mlíka.

Vybral obrovskou dávku nahrávek typu "Příšerný flirt". Vypadal hrozně, ale v té chvíli jsem si toho tak nějak moc nevšímal. Teda, abyste rozuměl, on vypadal hrozně pořád. Když prostě vypadal příšerně, tak to u něj bylo normální. To měl z toho, že celý roky seděl v baráku, poslouchal nahrávky, a k tomu měl ještě astma, špatný srdce a bůhví co ještě.

Ten tanec byl... no, celkem v pořádku, víte, jak to chodí. Halloweenská tancovačka, ze který jde výtěžek na kostel. Wayne říkal, že je to fantastický gól, ale už mi neřekl proč. Předpokládám, že v tom bylo něco děsně chytrýho. Víte, on byl vždycky dobrý v takovejch věcech, protože znal různý důležitý drobnosti, který ostatní lidi neznali. Ve škole mu to často vysloužilo vejprask, teda skoro pravidelně, když jsem u toho nebyl já. Bejval to takovej hubenej kluk, s brejlema slepenýma izolepou. Myslím, že jsem ho v životě neviděl se prát, akorát jednou. Tenkrát, když Gríša Greaves rozbil desku, kterou Wayne donesl na nějakou školní diskotéku. To jsme čtyři kluci museli Wayna odtrhnout od Greaves, vypáčit mu z ruky železnou tyč a musela přijet sanitka a policie a tak.

No jo, takže.

Nechal jsem Wayna, aby všechno připravil, což byla obrovská chyba, ale on to chtěl udělat, a já teda šel a sedl si tam, co tomu říkají bar, to znamená v té místnosti, co mají pár třínohejch stolků s ubrusama.

Ne, nic jsem nepil. Dobrá, měl jsem jeden hrnek punče, ale byla samá ovocná šťáva. Tak jo, měl jsem ty hrnky dva.

Jenže vím přesně, co jsem slyšel, a taky jsem si absolutně jistý tím, co jsem viděl. Teda aspoň myslím.

Na takovejch podnikách vždycky najdete podobný lidi. Je tam organizátor, pár členů přípravnýho výboru, pár mládenců z blízké vesnice, co si sem zajeli, protože v televizi byla akorát soutěž v biliáru. Každý měl masku, ale se

zbytkem oblečení už si nikdo hlavu nelámá, takže to vypadalo, že Frankenstein a spol. nakupuje v místní konfekci. Na stěnách byly skautský plakáty a u stropu takový ty speciální venkovský ventilátory, který nasávají teplo dovnitř. Smrdělo to tam teniskama. A jako korunka toho všeho, aby z toho udělala jedno z proslulých zábavních míst světa, tam byla malá koule pokrytá zrcátky, která visela ze stropního trámu a otáčela se. Půlka těch zrcátek už dávno opadala.

No dobrá, tak teda tři hrnky. Ale plavaly v něm kusy jablek! V žádném pořádném pití přece neplavou kousky jablek.

Wayne začal pár trháka, aby je trochu rozpumpoval. To mluvím metaforicky, je to jasný, žejo. Nějaký to boogie, žádný takový ty moderní divočiny, a slyšeli jste jenom, jak se hejba lidi, který už nejsou tak mladý, jak bejvali.

No, už jsem řekl, že Wayne pro tenhle kšeft nebyl to pravý, a tu noc, teda včera v noci, byl ještě horší než obvykle. Pořád něco mumlal a prohlížel si tanečnický. Popletl si desky. Jednu dokonce škrábnul. Abyste věděli, Wayne jsem viděl vzteklyho, teda když nepočítám tu záležitost s Grísou Greavesem, akorát když slyšel, jak někdo hraje škrábnutou desku.

Bylo by děsně nevychovaný plést se mu do toho během muziky, takže jsem za ním zašel hned o první pauze, a řeknu vám jednu věc, potil se tak, že mu pot kapal na gramofon.

"To ten chlápek na parketě," tvrdil. "Ten v těch kalhotách do zvonu."

"Myslíš Metuzaléma?" ušklíbl jsem se.

"Nech si ty fóry. Ten v tom černým hedvábným vohozu pošíťm bižutérií. Celej večer si hraje na Johna Travoltu. Tlustý podrážky. Stříbrnej medailon velkej jak dezertní talířek. Masku lebky. Stál támhle u dveří."

Já teda nikoho takovýho neviděl. No, vy byste si to přece taky pamatoval, ne?

Když jsem to řekl, Waynevi ztuhnul obličej hrůzou. "Musel jsi ho vidět!"

"No a co teda?"

"Pořád se na mě díval!"

Poplácal jsem ho po ruce. "Asi jsi na něj udělal dojem svou technikou, kámo," povídám.

Rozhlídnul jsem se po sále. Většina lidí se teď shromáždila kolem stolu s punčem, mizerové. Wayne mě chytil za ruku.

"Neodcházej!"

"Chtěl jsem si jenom skočit na chvilku na čerstvej vzduch."

"Nechod'..." zaškemral, pak se ale trochu sebral. "Zůstaň tady někde okolo! Prosím!"

"Co je to s tebou?"

"Johne, prosím! On se na mě fakticky pořád tak divně dívá!"

Vypadal vážně dost vyděšeně. Vzdal jsem to. "Tak jo. Ale až ho zase zahlídneš, ukaž mi ho."

Nechal jsem ho připravovat další nahrávky a sám jsem se pokusil urovnat rostoucí hromadu šteků a adaptérů, který byly obvyklou Wayneovou daní elektrický bezpečnosti. Když máte takový vybavení jako my - teda, měli jsme -, můžete na něm pracovat celý hodiny. Chápete, co tím myslím? Víte, kolik různých druhů konektorů ...tak jo.

Asi uprostřed další série mě Wayne mávnutím zavolal k sobě.

"Támhle! Vidíš ho? Akorát veprostřed!"

No jo, jenže tam nikdo nebyl. Byly tam akorát dvě holky, co tancovaly spolu, a jinak samý párky, který předstíraly, že sedmdesátý léta ještě nebyly. Každý kovboj s ohozem pošíťm bižutérií by se tam vyjímal jako jahoda v irským guláši. Bylo mi jasný, že chvíle vyžaduje takt a trochu diplomacie.

"Wayne," začal jsem opatrně, "řekl bych, že máš tak trochu vlčí mhu."

"Ty ho nevidíš, že ne?"

Tedy, já ho opravdu neviděl. Ale...

...protože se o tom zmínil...

...všiml jsem si toho místa.

Uprostřed sálu byl na parketu takovej kousek, kterému se každý vyhejbal. No, oni se mu vlastně ani tak nevyhejbali, rozumíte, prostě do něj akorát nikdo nešlápnul. Vypadalo to, jako že se tam to místo udělalo náhodou. A náhodou tam zůstávalo. Vždycky se pohnulo kousek se a kousek tam, ale neztratil se nikdy.

Dobrá, já vím, že se prázdný místo na podlaze nemůže hejbat sem a tam. Ale tohle to dělalo, věřte mi.

Písnička končila, ale Wayne se pořád ještě ovládal natolik, že dokázal na talíř gramofonu nasadit další desku. Pak ji pustil. Byl to jeden z těch starejch zlatejch hitů, který skoro všichni v sále znali.

"Je tam pořád?" zeptal se s očima upřenejma na desku.

"Teď je kousek blíž," odpověděl jsem mu. "Možná že jde po ceně za nejlepší umístění."

...chtěl bych věčný život žít...

"No fajn, tak to jsi mi fakt děsně pomohl."

...a lidé pro mě zaplácou...

Na parketu teď přibyli lidi, ale to prázdný místo se pořád hejbalo sem a... no dobrá, tomu místu se pořád tanečníci vyhejbali hned sem a hned zase tam.

Šel jsem a postavil se přímo do něj.

Bylo studený. Pak řeklo: DOBRÝ VEČER.

Hlas se ozýval odevšad okolo a mně se zdálo, že se všechno zpomalilo. Tanečníci vypadali jako sochy v takový černý mlze a muzika jako pomalý hluboký dunění.

"Kde jste?"

ZA TEBOU.

Víte, člověk má v takovejch chvílích nutkání se otočit, ale divili byste se, jak skvěle se mi tomu nutkání dařilo odolávat.

"Děsíte mýho kámoše," řekl jsem.

TO JSEM NEMĚL V ÚMYSLU.

"Tak si dejte odchod."

OBÁVÁM SE, ŽE TO NEPŮJDE.

To už jsem se otočil. Byl vysokej něco přes dva metry, jo, počítám do toho i ty jeho vysoký podrážky. Jo, měl na sobě kalhoty do zvonu, ale to by od něj člověk skoro čekal. Wayne říkal, že jsou černý, ale to se pletl. Neměly vůbec žádnou barvu, byly to jednoduše díry ve tvaru oblečení, který vedly někam Jinam. Černá by vedle toho vypadala jako zářivě bílá. Od pasu dolů fakticky vypadal jako John Travolta, ale jenom v případě, že byste Travoltu aspoň na tři měsíce pohřbili.

Na obličej měl masku v podobě lebky. Bylo vidět gumičku, co mu ji držela.

"Chodíte sem často?"

JSEM POŘÁD NĚKDE KOLEM.

"No, nemůžu říct, že bych si vás kdy všimnul."

A vsaďte se, že bych si ho všimnul. Takovejch, co maj přes dva metry, a přitom váží pětatřicet kilo, zároveň choděj,

jako kdyby si museli předem promyslet, co se kterým svalem, a chovají se, jako kdyby byli živí a mrtví najednou, jako Cliff Richard, takovejch si všimnout prostě musíte.

VÁŠ PŘÍTEL MÁ ZAJÍMAVÝ VÝBĚR HUDBY.

"Jasně, je to sběratel, abyste věděl."

JÁ VÍM. NEMOHL BYSTE NÁS PŘEDSTAVIT, PROSÍM?

"Mohl bych vám v tom zabránit?"

O TOM POCHYBUJI.

Tak jo, přiznávám se, ty hrnky mohly bejt čtyři. Ale ta dáma, co to servírovala, říkala, že v tom skoro nic nejní, akorát pomerančová šťáva a trochu domácího vína, a byla to taková roztomilá stará paní. Teda až na tu její vlkodlačí masku.

Jenže vím naprosto jistě, že v té chvíli zůstali všichni tanečníci stát jako sochy a z muziky zůstal jenom takovej tichej bzukot a byly takový... no prostě takový modrý a červený stíny a já nevím co ještě. Tohle s váma pití neudělá, chápete?

Wayne ale byl docela normální. Stál s hubou dokořán a pozoroval nás.

"Wayne," povídám, "tohle je - "

PŘÍTEL.

"Či?" ozval jsem se a přiznávám se vám, že v tom nebyl nic osobního, protože ty jeho kalhoty byly střižené fakticky hodně do široka, že už skoro nevypadaly jako kalhoty, a na ruce měl takovej ten identifikační náramek z masivního stříbra. Náramek byl tak širokej, že byste s ním mohli potopit válečnou loď, a oboje vypadalo strašlivě uměle. To, že měl místo zápěstí holou kost, tomu taky moc nepomáhalo. Pořád jsem si říkal, že celá ta záhada má jasné řešení, a už jsem ho měl na krajičku, ale pořád ne a ne se chytit. Měl jsem pocit, že mám hlavu najednou plnou vaty.

VŠECH, odpověděl, DŘÍV NEBO POZDĚJI. POCHOPIL JSEM, ŽE JSTE SKUTEČNÝ SBĚRATEL.

"No, jen takový příležitostný - " začal Wayne.

POKUD TOMU ROZUMÍM, TAK SKORO TAK NADŠENÝ JAKO JÁ, WAYNE.

Wayne se rozzářil. To byl celej on. Přisahám, že kdybyste ho zastřelili, byl by ochotnej vstát z mrtvejch, kdyby věděl, že bude mít možnost pokecat si s někým o svém koníčku, sorry, o svém celoživotním díle.

"No tohle," prohlásil, "vy jste taky sběratel?"

ROZHODNĚ.

Wayne se na něj pozorně podíval. "Nepotkali jsme se už náhodou někdy?" zeptal se. "Chodím na kdekou burzu a setkání sběratelů. Byl jste na blenheimské burze a dražbě desek?"

NEPAMATUJU SI. MUSÍM NAVŠTĚVOVAT PŘÍLIŠ MNOHO RŮZNÝCH AKCÍ.

"Já myslím tu, co tam na ní vyvolávač umřel na infarkt."

AHA. ANO, VZPOMÍNÁM SI, ŽE TAM JSEM SE SKUTEČNĚ ZASTAVIL, I KDYŽ JEN NA PÁR MINUT.

"No nic zvláštního, celkem žádné zajímavé kšefty."

HM. NEVÍM. BYLO MU TEPRVE TŘIAČTYŘICET.

Dobrá, inspektore. Možná že jsem si jich dal šest. Ale možná že to vůbec nebylo tím pitím. Vy někdy nemáte takovej dojem, že vidíte kousíček do budoucnosti? Vy ne, jasně. No to je jedno. Víte, v té chvíli jsem se začínal cejtit pěkně divně. Ale to by se v mé situaci cejtil každej. Vy taky.

"Wayne," povídám, "měl bys toho okamžitě nechat. Když se soustředíš, on zmizí. Uklidni se, prosím tě. Zhluboka dejchej. Tohle všechno pěkně smrdí."

Cihlová zeď, kterou jsem měl z druhé strany, mi věnovala víc pozornosti než Wayne. Vím, co to s Waynem udělá, když se potká s kámošema sběratelema. Mají ty víkendový srazy. Potkáte je v kšeftech. Divný lidi. Ale ani jeden z nich nebyl tak divnej jako tenhle. Byl k smrti divnej.

"Wayne!"

Vůbec si mě nevšímal. A uvnitř hlavy mi začaly poskakovat nahoru a dolů kousky mozku, který pokřikovaly a ukazovaly prstem, a já nebyl ochotnej ochotnej vzít na vědomí, co mi říkáj.

ACH, MÁM JE VŠECHNY, obrátil se ten dlouhán k Waynovi. EL VISE PRESLEYHO, BUDDY HOLLYO, JIMA MORISSONA, JIMI HENDRIXE, JOHNA LENNONA...

"To máte pěkně širokej záběr, jako hudebně," řekl mu Wayne. "A co Beatles? Máte je komplet?"

TY JEŠTĚ NE.

A přísahám, že se dali do řeči o deskách. Pamatuju si, jak pan Přítel říkal něco o tom, že má kompletní skladatele a interprety sedmnáctýho, osmnáctýho a devatenáctýho století. No, věřil byste tomu?

Vždycky jsem za Wayna musel vyřizovat jeho pranice, už od první třídy, a tohle podle mě zašlo příliš daleko, takže jsem chytil pana Přitele za rameno, otočil jsem si ho k sobě a chystal se mu jednu ubalit rovnou doprostřed tý jeho rozšklebený masky.

A on zvedl ruku a já cejtil, jak moje pěst narazila na neviditelnou stěnu, která ji zpomalila jako melasa. Pak si sundal tu masku, řekl mně dvě slova, natáhl se a vzal Wayna za ruku, opatrně a jemně...

A v tý chvíli vybuchnul koncový zesilovač, protože jak jsem říkal, Wayne se v těch konektorech moc nevyznal a sál měl elektrický rozvody snad z roku 1800 nebo tak nějak. Pak chytila papírová výzdoba a všichni začali ječet a brali nohy na ramena. Já si z toho moc nepamatuju, dokud mě nevzkřísili na parkovišti. Měl jsem opálenou půlku hlavy a celá budova hořela jako fakule.

Ne. Ani já nevím, proč ho nenašli. Ani zub, říkáte?

Ne. Vážně nevím, kde je. Ne, nemyslím si, že by někomu zůstal dlužnej nějaký peníze.

(Ale osobně si myslím, že má novej džob. Existuje sběratel, kterej je má všechny - Presleyho, Hendrixe, Lennona, Hollyho - a je to jedinej sběratel, kterej dá dohromady kompletní sbírku. Wayne by nikdy nepromarnil takovou příležitost. Ať je kde je, vytahuje je nesmírně opatrně z jejich barevných kabátků a s láskou je roztáčí na gramofonech noci...)

Omlouvám se. To jsem si jen tak žvanil sám pro sebe.

Nechápu jenom jednu věc. No, vlastně tisíce věcí, ale v týhle mi jde jenom o jednu.

Nedokážu pochopit, proč se pan Přítel unavoval tím, že si bral masku.

Proč! Protože pod ní vypadal úplně stejně, vy pitom... kapitáne.

Co říkal? Heleďte, já myslím, že v určitým smyslu vzato dřív nebo později navštíví každýho. Možná že mi chtěl dát jen takovej tip. Řekl JEZDI OPATRNĚ.

Ne. Ne, vážne ne. Půjdu domů pěšky.

Jistě. Dám na sebe pozor.

přeložil Jan Kantůrek